

nes sicut facili, dediti enormibus vitiis, sicut illud Apolloli: Voluptatum amatores magis q̄ Dei. si enim Antichristus est cuiuslibet peccati habitaculum, quid aliud inferet misero tunc temporis hominum generi nisi sua? & hoc dominus innuit per exempla diluuii, & Sodomitarum. B E D A. Myltice autem Loth qui interpretatur declinans est populus electorum, qui dum in Sodomis. i. in ser reprobos, vt adue na moratur, quantum valet, eorum scelera declinat. Exeunte aut Loth Sodoma perit, quia in cōsummatio ne seculi exiunt Angeli, & separabūt malos de medio iustorum, & mittent eos in caminum ignis. Ignis tamen & sulphur, q̄ de caelo pluisse commemorat, non ipsam perennis supplicii flammam, sed subitaneum diei illius significat aduentum.

Lib. 2. q. 41. & 42.

AMBR O. Quia propter improbos necesse est vt probi in hoc seculo contritionem cordis, animique patiantur, quo vberio rem mercede accipiant in futurum quibusdā remediis instruitur, cum dicitur. In illo. qui fuit in tecto, & vasa eius in domo, non descendet tollere illa. Hoc est, si quis superiora iā domus suae emittentiumque virtutum culmen ascendit, ad terrena mundi huius opera non accedat. A V G. de Q̄. Euan. In tecto enim est, qui excedens carnalia tamq̄ in aera libera spiritualiter uiuit. vasa. n. in domo, sunt sensus carnales, quibus ad inuestigandum veritatem quae intellectu capitur, multi vtentes penitus errauerunt. Caveat ergo spiritualis homo, ne in die tribulationis rursus vita carnali, quae per sensus corporis patitur, delectatus ad vasa huius mundi tollenda descendat. Sequitur. Et qui in agro simi, non rede. retro. id est qui operatur in ecclesia, sicut Paulus plantans, & sicut Apolloligans, non respiciat spem saecularē, cui renunciauit. T H E O. Haec autem omnia Matheus pro captione Hierosolymorum a domino dicta fatetur, vt superuenientibus Romanis, nec domi cōsistent descendere deberent pro quocumque necessario, sed protinus arripere fugam, nec in agro manentes redire domum. Et nimirum in captione Hierosolymorum constat hanc euenisse, & iterum fore venturam in Antichristi aduentu: magis autem in ipso tē pore consummationis, cum & tunc intolerabilis sit futura calamitas. E V S E. Innuit ergo per hoc futuram esse persecutionem a filio perditionis in Christi fideles. Diem igitur illam vocat tempus praecedens finem mundi, in quo qui fugit, non reuertatur, & amittens bona non curet, nec imitetur coniugem Loth, quae post fugā in exitu de ciuitate Sodomorum reuerfa mortua est, & columna salis effecta. vnde sequitur. Memores estote vxoris Loth. A M B. Quae ideo, quia retrospexit, perdidit naturā suā munus. Retro. n. Sathanas: retro enim Sodoma. quae propter fugē imperatiam, declinat luxuriam, recordare quia ille qui se veteribus studiis nō reflexit. ideo euasit, quia peruenit ad montem. Illa quoniam ad posteriora respexit, nec mariti adueta suffragio, ad montem peruenire potuit, sed remansit. A V G. de Q̄. Euan. Significat igit vxor Loth eos, qui in tribulatione retrospiciunt, & se a spe diuinae promissionis auertunt: & ideo statua salis facta est, vt admonendo homines ne hoc faciant, tamquam condit cor eorum, ne sint fatui. T H E O. Consequenter subiungit subsequencia praemissorum dicens. Quicumque quaesit salua. ani. perdet illam. q̄. d. Non quaerit aliquis in persecutionibus Antichristi curare propriam animam: nam perdet eam: quisquis autem ex dibus & periculis se dederit, saluus erit. vnde sequitur. Et quicumque perdidit illā, vniū. eam. Negusquam se tyranno subiciens propter vitā amorem. C Y R I L. Quomodo etiam aliquis perdat propriam animam, vt saluam eam faciat: manifestat Paulus dicens de quibusdā, qui carnem suam crucifixerunt cum vitiis & concupiscentiis, labore. f. & pietate agredientes agones.

Lib. 2. q. 43.

B E D A. Dixerat supra dominus eum qui in agro sit retro redire nō debere, q̄ ne de his tantum qui aperte de agro redituri, hoc est palam dominum negaturi sunt dictū putares, pergit ostendere nonnullos esse qui cum faciem habere in anteriora videant: animo tamen retro respiciunt. vnde dicitur. Dico autem vo. In illa. no. erit duo in lecto vnus assumetur, & alter relinquetur. A M B R O. Bene no. gem dicit, quia Antichristus hora tenebrarum est, eo q̄ peccatoribus hominum tenebras Antichristi infundat, cum dicat se esse Christum: Christus autem sicut fulgur coruscans fulget, vt in illa nocte resurrectionis gloriam videre possimus. A V G. de Q̄. Euan. Vel in illa nocte dicit: hoc est in illa tribulatione. T H E O. Vel inopinatum docet esse Chri

Lib. 2. q. 44.

stianum, quem futurum esse noctu docemur. Cum autem dixisset diuites vix saluari, ostendit q̄ nec omnes diuites pereunt, nec omnes pauperes saluantur. C Y R I L. Per duos enim existētes in vno lecto, videtur designare diuites quiescentes in mundanis delitiis: lectus namque signum quietis est: non autē quicumq̄ diuitis affluunt sunt impii, sed aliquis est probus, & in fide electus. hic igitur assumetur: alter vero qui talis non existit, dimittetur. Descendēs enim dominus ad iudicium mittet Angelos suos, qui caeteris in terra derelictis, praenam passuris sanctos & iustos ei adducent, sicut illud Apolloli: Rapiemur in nubibus obuiā Christo in aera. A M B R O. Vel ex vno strato infirmitatis humanae, vnus relinquitur. i. improbat, alter vero assumitur. i. rapitur obuiam Christo in aera. Sequitur. Duo erunt molentes in vno: vnus assumetur, & alter relinquetur. C Y R I L. Per molentes innuere videtur pauperes & praefos laboribus: ad q̄ etiam pertinet q̄ subditur. Duo in agro, vnus assumetur, & alter relinquetur. In his enim non modicum differant hi facinram paupertatis viri liter sustinent, vitam agentes honestam & humilem, qui assumuntur. hi vero sunt ad prophana promptissimi, qui relinquantur. A M B R O. Vel per molentes significari videtur, qui ex occultis alimentis quaerunt, & in apertum ex inferioribus profertur. Et fortasse mundus iste pistrinum est: anima autem nostra velut quodam carcere includitur corporali. In hoc ergo pistrino vel synagoga, vel anima obnoxia delictis, triticum molendo mactatū, & graui humore corruptum, non potest interiora ab exterioribus separare: & ideo relinquitur quia eius similitudo displicuit. At vero sancta ecclesia, vel anima nullis maculata cotagis delictorum, quae tale triticum molit, quod Solis aeterni calore torridum bonā similitudinem de penetrabilibus hominum Deo offert. Qui sint autē agricola, possimus reperire, si aduertamus duas mentes esse in nobis: vnā exterioris hominis quae corrumpitur: aliam interioris, quae per sacramentum renouatur. Ista igitur sunt operantes in agro nostro, quas vnus altera bonum fructum diligentia dat: altera amittit incuria. Vnde duos populos interpretemur in hoc mundo qui agro comparantur, quorum alter quifidelis est, assumitur: alter qui infidelis est, relinquitur. A V G. de Q̄. Euan. Vel tria genera hominum hic videtur significari: Vnum eorum, qui oculi & quietem eligunt, qui neque negotiis saecularibus, neque ecclesiasticis occupati, quae illorum quies lecti nomine significata est. Alterum eorum qui in plebis constituti reguntur a doctoribus: agentes ea quae sunt huius saeculi, quos & seminarium nomine significauit, quia consiliis Praetorum regi iis expedit, & molentes dixit, quia temporalium orbem negotiorum, atque circuitum vertunt. quasi tamen in vno molentes dixit, in quantum de illis rebus & negotiis suis praebent vltus ecclesiae. Tertium genus est eorum qui operantur in ecclesia mysterio, tamq̄ in agro Dei. In his ergo tribus generibus bina sunt rursus genera hominum in singulis, quorum aliqui in ecclesia permanent qui assumuntur: aliqui cadunt qui relinquantur. A M B R O. Non enim iniquus est Deus, vt pares studiis in societate viuendi, atque indifere actum qualitate, meritorum remuneratione discernat. Non autem merita hominum copula vsus exequatur, quia nō omnes q̄ adoriuntur efficiunt, sed qui perseuerauerit vsque in finem, hic saluus erit. C Y R I L. Quia ergo dixit, q̄ quidam assumantur, vt iliter & bene inquirunt discipuli, quo assumantur. vnde sequitur. Respondentes dicunt illi: Vbi domine? B E D A. Duo autem Saluator interrogatus: vbi. sicut boni assumendi, & vbi mali relinquenti, vnum dixit: aliud subintelligendum reliquit. vnde sequitur. Qui dixit eis: Vbi cumque fuerit cor. illi. congrega. & Aquila. C Y R I L. Quasi dicat: Sicut deiecio caduere, aues quarum pabulum sunt carnes, ad illud conueniunt: ita cum venerit filius hominis, tunc omnes Aquila. i. Sancti concurrent ad eum. A M B R O. Iustorum enim animae Aquilis comparantur, eo q̄ alta petant, humilia derelinquant, & longenam ducere feruntur: atatem de corpore autem dubitare non possunt, maxime si meminimus q̄ a Pilato Ioseph corpus accepit: Nonne tibi videtur Aquila circa corpus, mulieres Apostolorum quae conuentus circa domini sepulchrum? Nonne tibi videtur Aquila circa corpus quando versiet in nubibus, & videbit eum omnis oculus? Est etiam corpus, de quo dictū est. Caro mea uere estibus. Circa hoc corpus Aquila sunt, quae circūvolant spiritalibus alijs. Sunt etiā circa corpus aquila, q̄ credunt

credunt Iesum Christum in carne venisse. Est etiam ecclesia, in qua per baptismi gratiam spiritu renouamur. E V S E. Vel per aquas mortua animalia depulsaes principes huius seculi denotamus, & eos qui tunc teporis sanctos Dei persecuntur penes quos relinquantur assumptionis indigni, qui corpus vel cadauer dicuntur, vel punitrices virtutes, q̄ factae sunt, impiorū hic p aquilas denotant. A V G. de Con. euan. haec autē quae Lucas hic ponit non in eo sermone in quo Matheus vel recordatur praecipiōdo vt prius commemoraret, quae post a domino dicta sunt, vel bis a domino dicta facit intelligi.

Lib. 2. ca. 77

CAP. XVIII.

Icebat autem & parabolā ad illos, quoniam oportet semper orare & non deficere, dicens. Iudex quidam erat in quadam ciuitate, qui Deum nō timebat, & hominem non reuerbatur. Vidua autem quaedam erat in ciuitate illa, & veniebat ad eum dicens. Vindica me de aduersario meo. Et nolebat per multum tepus. Post haec autem dixit intra se. Et si Deum non timeo nec hominem reuerer, tamē quia molesta est mihi haec vidua, vindicabo illā, ne in nouissimo venies fugillet me. Air autem dominus: Audite quid iudex iniquitatis dicit.

HEO. Postquam armarum & periculorum dominus meminit, subdit horū remedium quod est, orō iugis & praemeditata, vnde dicit: Dicebat autem & parabolā ad illos, quoniam oportet semper orare, & nō deficere. CHR Y. Qui te redemit, quid te facere voluit demonstrat. Non vult te cessare a praecibus, vult te beneficia meditari dum petis vult te rogando accipere quod benignitas desiderat impertiri. Nec unquam oranti beneficia denegat, qui vt orantes non deficiat: sua pietate infligat, hortamenta domini libenter admitte quod praecipit vellet debes, nolles ipse dominus prohiberet. Denique considera quāta est tibi concessa felicitas, orationibus fabulari cum Deo, quod desideras postulare, qui & si verbis silet, tamē beneficiis respondet, non aspernat quod petis, non tedit nisi forte taceris. B E D A. Dicendum est autē eum semper orare, & non deficere, qui canonicis horis rogare non desistit, aut omnia quae iustus secundum deū gerit & dicit, ad orationem sunt reputanda. A V G. de Q̄. Euan. Parabolas autem dominus aut secundum similitudinem ponit, sicut de fenatore qui cum duobus debitoribus donasset qm̄ debebat, ab eo plus dilectus est cum plus donauit, aut de ipsa similitudine aliquid probat, veluti est illud, quod si tenum agri quod hodie est, & cras in clibanum mittitur Deus sic vestis, quantum hodie est, & cras in iniquis iudex non ex similitudine, sed ex dissimilitudine adhibitus est de quo subditur: Iudex qui erat in qua ci. qui deum non timeo, & ho. non reue. T H E O. Vi de q̄ impudens erga homines esse, grauioris est mali iudicium. Deum enim quam plures non timent at tamen humano cohibent pudore, & ideo minus peccant. Cum vero sit aliquis impudens etiam quo ad homines: tunc excrefcit cumulus vitiatorum. Sequitur: Vidua autem quae erat in illa ciui. A V G. Ista vidua potest habere similitudinem ecclesiae quae desolata videtur donec veniat dominus, qui nunc in secreto curam eius gerit. Sed quia sequitur: Et venie. ad eum dicens, vindica me de aduer. meo & nōle. p multum tempus. Hic monet curā electi dei se vindicare deprecantur, quod etiam in Apocalypsi Ioannis de martyribus dicitur cum aperitissime moneamur, vt pro nostris inimicis & persecutoribus oremus. Intelligendum est autem eam vindictam esse iustorum vt omnes mali pereant. Pereunt autem duobus modis, aut conuersio ne ad iustitiam, aut amissa per supplicium potestate. Itaque si omnes homines conuerterentur ad deum, diabolus tamen remaneret in saeculi sine damnandus, quem finem cum iusti videre desiderāt, non absidue vindictam desiderare dicuntur. C Y R I L. Vel aliter. Quoties nobis ab aliquibus irrogantur offensa, tunc gloriofam esse putabimus obliuionem malorum, quoties vero aliquid ad ipsam dei gloriam peccant contra dogmatis diuini ministros bellantes, tunc Deum adimus postulantes subsidium & exclamantes contra impugnantes gloriam eius. A V G. de Q̄. Euan. Apud iniquissimum ergo iudicem, vnde ad effectum implendi desiderii valuit trahere perseuerantiam deprecantis. vnde sequitur. Post haec au. di. intra se. Esti deum non timeo, neq̄ ho. reuercor, tamen quia molesta est mihi haec vidua, vindicabo illam: ne in no. uis. veni. fugillet me. Multo igitur certiores esse debent, qui deum perseuerantem rogant, fontem iustitiae atque misericordiae. Vnde sequitur: Air au. do. Au. quid iu. iniqui. dicat. Deus autem non fa

Lib. 2. q. 45.

De q̄. euā.

Lib. 2. q. 45.

Lib. 2. q. 45.

Vbi supra.

ciat vindi. ele. suo. clamant. ad se die ac nocte, & patientiam habebit in illis? T H E O. q. d. si iudicem imbutum quolibet scelere de multitudine, quanto magis patrem misericordiae Deum flectemus ad pietatem orando? vnde sequitur: Dico autem vobis, quia faciet vindictā illi. Tentauerunt autem quidam subtilius hanc indagare parabolam: dicunt enim viduā esse quilibet animā, quae pristinum virum, sicut licet diabolum excludit, ob hoc ei aduersantē, q̄ accedit ad Deū iustitiae iudicē, qui neque Deum timet: nā ipse solus est Deus. sed nec veretur hominē, non est enim apud Deum personarum acceptio. Huius igitur viduae, id est animae supplicantis iugiter sibi contra diabolum miseretur Deus, demulcente eum instantia eius. Postquā dominus docuit quōd vtendum sit in tempore confirmationis oratione pro tunc futuris periculis, subdit. Vt enim tamē filius hominis veni. pu. inue. fides

Deus autem non faciet vindictā electorum suorum clamantium ad se die ac nocte, & patientiam habebit in illis? Dico autem vobis, quia cito faciet vindictam illorum. Verumtamen filius hominis veniens putas inueniet fidem in terra?

Dixit autem & ad quosdam qui in se confidebant tamquam iusti & aspernabatur caeteros parabolam istam dicens: Duo homines ascenderunt in templum vt orarent, vnus Pharisaeus & alter publicanus. Pharisaeus stans, haec apud se orabat. Deus gratias ago tibi, quia non sum sicut caeteri hominum, raptores, iniusti, adulteri, velut etiam hic publicanus. Ieiuno bis in sabbato,

in ter. A V G. de Ver. do. Dicit autem hoc dominus de fide, quae perfecta est. Ipsa enim vix inuenitur in terra. Ecce plena est ecclesia Dei, quis huc accederet, si nulla esset fides? quis non montes transferret si plena esset fides? B E D A. Cum autem omnipotens conditor in forma filij hominis apparuerit, tanta erit raritas electorum, vt non tam ob clamorem fidelium, quam torporem aliorū totius mundi sit acceleranda ruina, quod autem dominus hic quasi dubitatie dicit, non dubitat, sed arguit, nam & nos aliquando de rebus quas certas habemus, increpative verbum dubitationis ponimus, vt si dicat seruo. Considera, forsitan dominus tuus sum.

A V G. de Verbis Do. Hoc autem dominus adicit, vt ostendat q̄ si fides deficit, oratio perit, ergo vt oremus credamus, vt & ipsa fides non deficiat oremus. Fides fundit orationem, fusa oratio fidei impetrat firmitatem.

A V G. de Verbis Do. Quia fides non est superborum sed humilium, praemissis subiicit parabolam de humilitate, & contra superbiam. vnde dicitur. Dixit autem & ad quosdam, qui in se confidebant tamquam iusti & aspernabatur caeter. parabolam istam. T H E O. Quia enim superbia plus q̄ aliae passiones vexat hominum mentes, ideo crebrius de hac monet. Est autem superbia Dei contemptus, quoties enim aliquis non Deo, sed sibi ascribit bona quae facit, quid est aliud quam Dei negatio? causa igitur confidentium in seipsis, non autem totum attribuentium Deo, sed ob hoc etiam caeteros contemnentium, parabolam proponit, ostendens q̄ iustitia quamuis hominem approximet Deo, si tamen assumat superbiam ad infimum deiecit hominem. vnde sequitur: Duo homines ascen. in templo vt orauit vnus pharisaeus & alter publicanus. GRAE CVS. Diligentia quidem orationis docuit nos p viduam & iudicem, hic autem per pharisaeum & publicanum docet nos, quo modo sint ei dirigēda praecamina, ne sit infructuosum orationis negocium. Condemnatus est autem pharisaeus cum incaute oraret. nam sequitur. Pharisaeus autem stans, haec apud se orabat. T H E O. Per hoc q̄ dicit Stans, elatum eius animum notat, ipso enim habitu superbissimus videbatur. B A S I. Dicit autem. Apud se orabat? quasi non apud Deum, quia ad seipsum redibat per peccatum superbiae. Sequitur enim Deus gratias ago tibi. A V G. de Verbis Do. Non reprehenditur, quia Deo gratias agebat, sed quia nihil sibi addi cupiebat. Ergo iam plenus est abundans. nō est quare dicas. Dimitte nobis debita nostra. Quis est igitur qui impune oppugnat gratiā si reprehenditur, qui superbe agit gratias? Audiant qui dicunt. Deus me hominem fecit, ego me iustum facio. O peior & detestabilior Pharisaeo, qui superbe iustitiae dicebat, sed tamen inde gratias Deo agebat. T H E O. Attende autem seriem orationis Pharisaei. Primō namque dixit quae ei aberant, deinde subiungit quae habebat. Sequitur enim Quia nō sum sicut caeteri hominum, raptores, iniusti, adulteri. A V G. de Verbis Do. Diceret saltem sicut multi homines. Quid est caeteri homines, nisi omnes praeter ipsum? Ego inquit iustus sum, caeteri peccatores. G R B. xxij. Mo. Quatuor quippe sunt species quibus omnis tumor arrogantium demonstratur, cum bonum, a quo a semetipsis

Serm. 36.

Serm. 36.

Serm. 36.

Serm. 36.

Serm. 36.

Cap. 7.